

Een compliment, wat kost dat nou helemaal?

Een jonge deelnemer in een driedaagse trainingsmodule kon de tweede avond niet meemaken. Hij moest en zou (en ging) naar het afscheid van een leidinggevende die veel voor hem had betekend. Die echt een mentor voor hem was geweest. Een manager die zich oprecht bekommerd had om de ontwikkeling van deze jongeman. Niet alleen als professional maar vooral als mens. Zo'n leidinggevende waar altijd tekort aan lijkt te zijn.

De volgende ochtend schoof de deelnemer weer aan. Hij vertelde dat het een mooie avond was geweest. De vertrekkende manager werd veel lof toegezwaaid en was daardoor aangedaan. Hij raakte ontroerd bij zijn eigen afscheidswaardes. Dat had niemand verwacht en het deed iedereen goed. Jammer dat hij vertrok. Ze zouden hem missen.

Ik vertelde de deelnemer over ons avondprogramma. We hadden met z'n allen een complimentenronde gedaan. Dan geven mensen die elkaar net twee dagen kennen onvoorbereid een welgemeend compliment aan elkaar. Je komt tegenover een willekeurige ander te staan, hebt geen tijd om na te denken en toch komt er iets in je op. Recht uit het hart vertel je wat jij in die ander het meest waardeert. En wat dat met jou doet.

Prachtige dingen hoor je dan. Vaak helemaal raak. En ze komen echt binnen. Je ziet vergulde gezichten. En verlegenheid. Maar ook erkenning. Zo expliciet worden je beste, leukste, mooiste kanten per slot niet vaak benoemd. Normaal gesproken moet je daar op wachten tot – inderdaad! – je afscheid. Want in een BOB-gesprek gaat het daar meestal niet over. Zeker niet als je leidinggevende ondertussen het formulier op het scherm zit in te vullen.

Maar het kan toch niet waar zijn dat je de mooiste dingen over jezelf pas te horen krijgt als je weggaat? Of nog sterker, op je begrafenis? Als we het niet eens meer kunnen horen! Ik denk dat menigeen graag een aantal jaren vóór die plechtigheid zijn of haar begrafenisrede zou willen horen. Ik wel in ieder geval. Hoor je eindelijk waarom ze je zouden missen. Want nu moet je jubileren of afscheid nemen om daar achter te komen.

Of het gaat zoals het mij een paar jaar geleden gebeurde. Een van mijn grootste opdrachtgevers was nogal tegen me uitgevaren. Ik vond dat ik dat nergens aan had verdiend. Daarover hadden we een heftig gesprek waarin we – gelukkig! – onszelf aan elkaar durfden te laten zien. Even niet de grote stoere jongens uithangen. Wat bleek? Zonder dat we het van elkaar wisten hadden we ondertussen grote bewondering voor elkaar. En na al die jaren deelden we dat, eindelijk. Complimenten over en weer. Ruzie voorbij. Letterlijk opgelost.

Wat zou er gebeuren als het normaal wordt om elkaar te laten weten wat je in de ander het meest waardeert? En wat dat met jou doet? Roept u maar! Je zelfvertrouwen stijgt, net als je eigenwaarde. Je voelt je sterker en steviger. Minder onzekerheid, minder stress, minder onduidelijkheid, minder energieverlies. Je hoeft niet meer naar een coach of training om een *boost* te krijgen: die geef je dagelijks aan elkaar! En het kost niets...